

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΚΟΥΤΡΙΟΥ ΑΝΝΕΤΑ-ΔΗΜΗΤΡΑ

Ξ2018087

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ)

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ

ΣΩΤΗΡΗΣ ΛΙΒΑΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ.....	3
B. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	15
Γ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ....	16
Δ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	20
Ε. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ (ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ).....	21

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ 11^{ης} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΑΙ Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ: 1^{ος} ΤΟΜΟΣ

Επιμέλεια από τους Αμίμ Λουτφί και Κέβιν Λ. Σβάρτς

Υπό Στενή Παρακολούθηση οι Αραβικής και Μουσουλμανικής Καταγωγής Αμερικανοί

Μια Μακροχρόνια Επίπτωση του Παγκοσμίου Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας

από την Λουίζ Καϊνκάρ

8 Σεπτεμβρίου 2021

Με την 20^η επέτειο από τις επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου να πλησιάζει, είναι σημαντικό να θυμηθούμε ότι εκατομμύρια Αμερικανοί αραβικής και μουσουλμανικής καταγωγής, που δεν είχαν καμία σχέση με τις επιθέσεις, υπέφεραν από τεράστιες παραβιάσεις των ατομικών τους δικαιωμάτων, σωματικές επιθέσεις, απώλειες θέσεων εργασίας, συκοφαντίες και άλλα, εξαιτίας των επιθέσεων – ή μάλλον εξαιτίας του τρόπου που αυτές παρουσιάστηκαν από την κυβέρνηση και τα μέσα. Ονόμασα το βιβλίο μου που πραγματεύεται τις εμπειρίες τους μετά την 11^η Σεπτεμβρίου «Εθνική Ανασφάλεια» σε αναγνώριση αυτής της βασικής πτυχής της εθνικής τραγωδίας: παρ'όλο που η Αμερική αποτελούσε και γι'αυτούς πατρίδα, οι Άραβες και οι Μουσουλμάνοι δεν αντιμετωπίστηκαν ως μέλη ενός πληγωμένου έθνους αλλά ως ύποπτοι σε μια τεράστια συνομοσία υπονόμευσης του. Μέχρι και σήμερα, Αμερικανοί αραβικής και μουσουλμανικής καταγωγής παραμένουν κάτω από τον ερευνητικό φακό της ενισχυμένης ασφάλειας του Παγκοσμίου Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας, όχι επειδή υπάρχουν αποδείξεις που δείχνουν ότι αποτελούν συλλογικά απειλή¹, αλλά λόγω των τρόπων που αυτοί εξακολουθούν να παρουσιάζονται από τα μέσα, να χαρακτηρίζονται στην ποπ κουλτούρα και να χρησιμοποιούνται από συγκεκριμένους πολιτικούς φορείς για να εκπροσωπούν τον «εχθρό», και να αντιμετωπίζονται έτσι από τις υπηρεσίες ασφάλειας και άμυνας. Οι Άραβες και οι Μουσουλμάνοι έχουν χαρακτηριστεί ως απειλητικοί άνθρωποι, αντίληψη που εξακολουθεί να υφίσταται σε ολόκληρο τον κυρίαρχο από

λευκούς Βορρά. Κι έτσι όλοι τους, συμπεριλαμβανομένων ολόκληρων εθνών, θεωρούνται υπεύθυνοι για τις πράξεις λίγων. Αυτός είναι ακριβώς ο τρόπος που λειτουργεί ο ρατσισμός.

Πράγματι, η εγχώρια διάσταση του Πολέμου των ΗΠΑ κατά της Τρομοκρατίας ξεκίνησε ως ένα φυλετικό σχέδιο συνδεδεμένο με αυτοκρατορικά συμφέροντα από την αρχή. Ξεκίνησε ανεπίσημα μετά τον Αραβοϊσραηλινό Πόλεμο του 1967 μέσω της διπλής ανάπτυξης ισχυρών ιδεολογικών μηνυμάτων και επεμβατικών στρατηγικών εθνικής ασφάλειας. Σε επίπεδο ιδεών, οι αφηγήσεις για τους Άραβες και τους Μουσουλμάνους ως εγγενείς τρομοκράτες διείσδυσαν στα αμερικανικά μέσα ενημέρωσης, στην ποπ κουλτούρα και στα σχολικά βιβλία. Πράγματι, καθ' όλη τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας του 20ού αιώνα, ήταν σχεδόν αδύνατο να βρεθεί οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό που να συνδέεται με αυτούς, εκτός από τη σχετική με το φύλο παραλλαγή: τις καταπιεσμένες γυναίκες. Εν τω μεταξύ, πράκτορες της εθνικής ασφάλειας παρακολουθούσαν ενεργά φιλοπαλαιστίνιους ακτιβιστές, τακτικές που αργότερα εφαρμόστηκαν στην «Επιχείρηση Βράχος», ένα πρόγραμμα της εποχής Νίξον για την «υπονόμηση» της εγχώριας αραβικής τρομοκρατίας, παρόλο που δεν υπήρχε. Οι Άραβες που σπούδαζαν σε πανεπιστήμια των ΗΠΑ και συμμετείχαν, μιλώντας ελεύθερα, σε δράσεις κατά των αμερικανικών πολιτικών έναντι της Παλαιστίνης ήταν οι πρωταρχικοί στόχοι του προγράμματος, με αποτέλεσμα την απέλαση χιλιάδων από αυτούς. Το Διωπηρεσιακό Σχέδιο Έκτακτης Ανάγκης για την προφυλάκιση “Αλλοδαπών Τρομοκρατών και άλλων Ανεπιθύμητων” σε φυλακές στο Όκντεϊλ της Λουιζιάνα, ήταν μια πρόταση της δεκαετίας του 1980 για τη διαχείριση υποτιθέμενων εγχώριων τρομοκρατικών απειλών, ευτυχώς, δεν εφαρμόστηκε. Ωστόσο, πολλοί θεωρούν τις μεγαλοποιημένες από τα μέσα συλλήψεις του 1987 των "8 του Λος Άντζελες" - φιλοπαλαιστίνιων ακτιβιστών που ενοχοποιήθηκαν ως τρομοκράτες - ως μια δοκιμή για να διαπιστωθεί πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει η κυβέρνηση όσον αφορά τις προληπτικές συλλήψεις, ένα βήμα που προβλέπονταν από το Σχέδιο Έκτακτης Ανάγκης.

Όταν συνέβησαν οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, ήταν επομένως αυτονόητο – «κοινή λογική» για την πλειοψηφία των Αμερικανών - ότι εκατομμύρια Αμερικανοί αραβικής και μουσουλμανικής καταγωγής θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται ως ύποπτοι. Εκείνη την περίοδο, ο Γενικός Εισαγγελέας Τζον Ασκροφτ δήλωσε:

«Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν τρομοκρατικές πράξεις κατά της Αμερικής που ενορχηστρώθηκαν και πραγματοποιήθηκαν από άτομα που ζούσαν εντός των συνόρων μας. Οι σημερινοί τρομοκράτες απολαμβάνουν τα οφέλη της ελεύθερης κοινωνίας μας, ακόμη και όταν έχουν βάλει στόχο την καταστροφή μας. Ζουν στις κοινότητές μας – συνωμοτώντας, σχεδιάζοντας και περιμένοντας να σκοτώσουν ξανά Αμερικανούς.»

Η ιδέα ότι οι Άραβες και οι Μουσουλμάνοι τρομοκράτες κρύβονταν στις κοινότητες των ΗΠΑ, ζούσαν μυστικές ζωές που είχαν δημόσιο προσωπείο κανονικότητας ενώ περίμεναν να επιτεθούν, προκάλεσε φόβο στις καρδιές των Αμερικανών. Οι κυβερνητικές δηλώσεις ήταν σαφείς στις οδηγίες τους: «Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν μπορεί να καταπολεμήσει μόνη της αυτό το καθεστώς τρόμου. Κάθε Αμερικανός πρέπει να μας βοηθήσει να υπερασπιστούμε το έθνος μας ενάντια σε αυτόν τον εχθρό». Οι Αμερικανοί παρακινήθηκαν να παρατηρούν στενά τους Άραβες και τους Μουσουλμάνους και να θεωρούν τις φαινομενικά φυσιολογικές δραστηριότητές τους ύποπτες. Με την πάροδο του χρόνου, η αμερικανική κυβέρνηση ανέπτυξε περισσότερες από είκοσι πολιτικές εθνικής ασφάλειας που στόχευαν ειδικά σε αυτούς. Αυτές περιελάμβαναν μαζικές συλλήψεις, προφυλακίσεις, ανακρίσεις από το FBI, καταγραφή και λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων δεκάδων χιλιάδων αλλοδαπών ανδρών, εκτεταμένες υποκλοπές τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, μυστικές ακροάσεις, κλείσιμο φιλανθρωπικών οργανώσεων, ποινικές διώξεις, απελάσεις και ελέγχους ιδιωτικών αρχείων στο διαδίκτυο, στις τηλεπικοινωνίες και στα οικονομικά αρχεία, τα οποία εξασφαλιζόνταν μέσω περισσότερων από 30.000 επιστολών εθνικής ασφάλειας που εκδίδονταν ετησίως σε αμερικανικές επιχειρήσεις μετά την ψήφιση του «Πατριωτικού Νόμου των ΗΠΑ²».

Αλλά ακόμα και όταν μια δεκαετία μετά την αφετηρία του Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας δεκάδες χιλιάδες ανακρίσεις του FBI και εκατοντάδες προφυλακίσεις αποκάλυψαν στην κυβέρνηση των ΗΠΑ ότι δεν υπήρχε εγχώρια εμπλοκή ή στήριξη στις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, οι προβολείς παρακολούθησης δεν έσβησαν. Έκτοτε και μέχρι σήμερα, ένα ευρύ φάσμα προγραμμάτων εθνικής ασφάλειας και συστηματικών επιχειρήσεων παρακολούθησης έχουν στοχοποιήσει αυτές τις κοινότητες. Ορισμένα από αυτά περιλαμβάνουν το πρόγραμμα μυστικής παρακολούθησης της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης, το οποίο διεξήχθη σε συνεργασία με μυστικούς πράκτορες της CIA και επικεντρώθηκε στις μουσουλμανικές κοινότητες μέσα και γύρω από τη Νέα Υόρκη³. Η κυβέρνηση Τραμπ

εφάρμοσε την «μουσουλμανική απαγόρευση», περιορίζοντας κάθε μετανάστευση προς τις ΗΠΑ από συγκεκριμένες χώρες με μουσουλμανική πλειοψηφία, με βάση μια υποτιθέμενη «τρομοκρατική απειλή». Η απαγόρευση, η οποία εγκρίθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ, ήταν προϊόν της υπόσχεσης του υποψηφίου Τραμπ να θεσπίσει έναν "ολικό και πλήρη αποκλεισμό των μουσουλμάνων που εισέρχονται στις Ηνωμένες Πολιτείες". Μια άλλη στρατηγική που εξακολουθεί να είναι ενεργή είναι το Πρόγραμμα Αντιμετώπισης του Βίαιου Εξτρεμισμού του Υπουργείου Εθνικής Ασφάλειας, ένα πρόγραμμα πρόληψης της τρομοκρατίας που υλοποιείται μέσω σχολείων και κοινοτικών οργανώσεων και επικεντρώνεται στη μουσουλμανική νεολαία, με τη δικαιολογία ότι αυτοί αποτελούν δυνητικούς τρομοκράτες.⁴

Αν και οι υπέρμαχοι της λευκής υπεροχής αποτελούν εδώ και καιρό μία πολύ πιο σοβαρή εγχώρια τρομοκρατική απειλή από τους Αμερικανούς αραβικής και μουσουλμανικής καταγωγής, έχουν γλιτώσει τη φυλετική φήμη της συλλογικής απειλής - και τις ανάλογες επιπτώσεις της - που επωμίζονται τα έγχρωμα άτομα. Αυτό φάνηκε καθαρά από τον τρόπο που η εθνική ασφάλεια αντιμετώπισε την επίθεση της 6ης Ιανουαρίου 2021 στο Καπιτώλιο των ΗΠΑ. Δεν υπήρχαν οδοφράγματα, εμπόδια, ενισχύσεις, δακρυγόνα, ή εκτεταμένη χρήση βίας, ενώ έγιναν πολύ λίγες συλλήψεις. Η εκ των υστέρων αναζήτηση ενόχων περιορίστηκε στα αποδεικτικά στοιχεία και επικεντρώθηκε σε συγκεκριμένα άτομα, όχι σε ψευδείς υποψίες για ολόκληρες ομάδες.

Σε απάντηση στις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, το σύστημα της αμερικανικής αυτοκρατορίας, συμπεριλαμβανομένων των υποστηρικτικών μέσων ενημέρωσης, χρησιμοποίησε την απλουστευτική και ρατσιστική αφήγηση «εμείς και αυτοί», παρουσιάζοντας την άλλη πλευρά ως εγκληματική, για να υπερασπιστεί τις συλλογικές τιμωρητικές του ενέργειες, τόσο σε εσωτερικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Δυστυχώς, οι περισσότεροι Αμερικανοί πίστεψαν σε αυτή την κοινωνική κατασκευή, υποστηρίζοντας τόσο τη θανατηφόρα εισβολή στο Ιράκ (η οποία δεν είχε καμία σχέση με την 11η Σεπτεμβρίου) όσο και τη σοβαρή καταπάτηση των πολιτικών δικαιωμάτων των Αμερικανών αραβικής και μουσουλμανικής καταγωγής. Είκοσι χρόνια αργότερα, αυτές οι διαστάσεις της 11ης Σεπτεμβρίου πρέπει να αποτελούν τη βάση στις συζητήσεις μας για τη σημασία εκείνης της ημέρας. Και καθώς ουσιαστικά έχουν να κάνουν με το πώς λειτουργεί ο ρατσισμός, που συστηματικά βαφτίζει κάποιους ως απειλή και άλλους ως απειλούμενους, οι συζητήσεις αυτές δεν πρέπει να αφορούν μόνο την 11η Σεπτεμβρίου, αλλά και το πώς θα τερματιστεί η καταστροφική

φυλετική λογική της λευκής υπεροχής, η οποία συνεχίζει να αναπτύσσεται σε παγκόσμια κλίμακα.

Η Λουίζ Καϊνκάρ είναι καθηγήτρια Κοινωνιολογίας και Κοινωνικής Δικαιοσύνης και διευθύντρια Σπουδών Ειρήνης στο Πανεπιστήμιο Μαρκέτ του Μίλγουόκι.

1 Βλέπε για παράδειγμα: Charles Kurzman, “Muslim-American Involvement with Extremism, 2017,” Triangle Center on Terrorism and Homeland Security, 2018.

2 Βλέπε: Louise Cainkar, Homeland Insecurity: The Arab American and Muslim American Experience after 9/11, Russell Sage Foundation Press, 2019.

3 Βλέπε: Moustafa Bayoumi, This Muslim American Life: Dispatches from the War on Terror, New York University Press, 2015.

4 Βλέπε: Nicole Nguyen, Suspect Communities: Anti-Muslim Racism and the Domestic War on Terror, University of Minnesota Press, 2019.

Οπτικές Αναπαραστάσεις του Ιράν στα Δυτικά Μέσα μετά την 11^η Σεπτεμβρίου

Από την Αγγελική Κολέτσου

1 Σεπτεμβρίου, 2022

Το έτος 2001 θεωρήθηκε σημείο καμπής στη ραγδαία αύξηση της ισλαμοφοβίας και των ισλαμοφοβικών αναπαραστάσεων στα δυτικά μέσα, ειδικά όσον αφορά τους αραβικούς και μουσουλμανικούς πληθυσμούς. Το φαινόμενο αυτό πηγάζει σε μεγάλο βαθμό από τα τραγικά γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου που είχαν ως αποτέλεσμα τη διάδοση της ιδεολογίας του Παγκόσμιου Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας. Ενώ εκτενής ακαδημαϊκή μελέτη και έρευνα έχει εξετάσει τις στερεοτυπικές αναπαραστάσεις των Αράβων και των μουσουλμάνων, δε συνέβη το ίδιο και με το Ιράν.¹ Μία από τις συνέπειες της Ιρανικής Επανάστασης του 1979 ήταν η παγίωση των εντυπώσεων που είχαν οι άνθρωποι στη Δύση για το Ιράν ως μια οπισθοδρομική, φανατική και καταπιεστική κοινωνία.² Οι ίδιες εντυπώσεις συνεχίστηκαν στη δυτική κινηματογραφία την εποχή μετά την 11η Σεπτεμβρίου, απεικονίζοντας το Ιράν ως ένα φονταμενταλιστικό κράτος σε ταινίες όπως την " Not Without My Daughter " ή την "The Stoning of Soraya M", και τηλεοπτικές σειρές που προπαγανδίζουν τον Πόλεμο κατά της Τρομοκρατίας όπως τη "Homeland" ή την

“24”.

Προκειμένου να εξετάσω όχι μόνο αν το Χόλιγουντ, η αμερικανική τηλεόραση και ο ανεξάρτητος κινηματογράφος απεικονίζουν το Ιράν και το λαό του με ισλαμοφοβικό και ιρανοφοβικό τρόπο, αλλά και αν αυτές οι απεικονίσεις σχετίζονται με ενέργειες της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής κατά την προηγούμενη εικοσαετία, ανέλυσα δεκαπέντε ταινίες και τέσσερις τηλεοπτικές σειρές που παρήχθησαν μεταξύ 2003-2019.³ Επιδίωξα να αναλύσω την ιδεολογία αυτών των ταινιών και τηλεοπτικών προγραμμάτων σε μικροεπίπεδο (π.χ. διάλογοι, πολιτιστικές αναπαραστάσεις του Ιράν, περιγραφή χαρακτήρων και ανάπτυξη πλοκής) καθώς και σε μακροεπίπεδο (π.χ. κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο της αφήγησης των ταινιών και χρόνος παραγωγής, πλήθος αρνητικών αναπαραστάσεων και διαφορές μεταξύ της βιομηχανίας των ομίλων των μέσων και των ανεξάρτητων παραγωγών).

Τα ευρήματα της εν εξελίξει μελέτης μου υποδηλώνουν ότι οι απεικονίσεις και οι κατασκευές εικόνων για το Ιράν έχουν συνδεθεί στη συλλογική συνείδηση της αμερικανικής κουλτούρας με το ιδεολογικό δόγμα της σύγκρουσης των πολιτισμών, της ανάπτυξης των πυρηνικών εγκαταστάσεων του Ιράν, τα περίπλοκα θέματα εξωτερικής πολιτικής μεταξύ του Ιράν, των ΗΠΑ και του Ισραήλ και την πετρελαϊκή κρίση του 1973. Ένας σημαντικός αριθμός ταινιών συνδέει το Ιράν και το Ισλάμ με την τρομοκρατία (*Homeland*, *Syriana*, *Argo*) και τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (*The Stoning of Soraya M*).

Αρκετά χαρακτηριστικά παραδείγματα της ιρανοφοβίας στον δυτικό κινηματογράφο μπορεί να βρει κανείς στην ταινία “*Argo*”, η οποία απεικονίζει την κατάληψη της αμερικανικής πρεσβείας στο Ιράν το 1980 και κέρδισε πολλά βραβεία Όσκαρ, συμπεριλαμβανομένου του βραβείου καλύτερης ταινίας που απονεμήθηκε από τη Μισέλ Ομπάμα. Στο “*Argo*”, δεν υπάρχει καμία αναφορά στα κίνητρα του ιρανικού λαού για την κατάληψη της πρεσβείας των ΗΠΑ. Σε αντίθεση με τους αμερικανικούς χαρακτήρες της ταινίας, οι οποίοι έχουν ονόματα, οικογενειακούς ή κοινοτικούς δεσμούς και κίνητρα για τις πράξεις τους, οι Ιρανοί παρουσιάζονται απλώς ως μια οργισμένη μάζα βίαιων ανδρών και γυναικών με τσαντόρ. Ούτε τα περσικά συνθήματα που φωνάζουν οι Ιρανοί μεταφράζονται για το αγγλόφωνο κοινό. Ωστόσο, όταν ένα στοιχείο της ιστορίας παρουσιάζεται στα περσικά και κρίνεται σημαντικό για την εξέλιξη της πλοκής (π.χ. μια επικείμενη απειλή ή επίθεση), παρέχεται αγγλική μετάφραση από τους αμερικανικούς χαρακτήρες της ταινίας, οι οποίοι φαίνεται να κατέχουν τη γλώσσα.

Η απεικόνιση του ιρανικού κράτους σε άλλες καλλιτεχνικές παραγωγές δεν ήταν περισσότερο κολακευτική. Στη σειρά “Homeland”, αγαπημένη του Μπαράκ Ομπάμα και της Χίλαρι Κλίντον, το Ιράν απεικονίζεται και περιγράφεται ως τρομοκρατικό κράτος και ως ο εγκέφαλος πίσω από την ενορχήστρωση μιας επίθεσης στις εγκαταστάσεις της CIA με ένα δίκτυο τρομοκρατών που μοιάζει με την Αλ Κάιντα.⁴ Ακόμη και όταν το Ιράν δεν συνδέεται άμεσα με την τρομοκρατία, οι εικόνες βίαιων διαδηλώσεων και σοβαρής κρατικής καταπίεσης κυριαρχούν σε ταινίες όπως η “Argo” και σε σειρές όπως η “Tehran”. Αλλού, όπως στις σειρές “The West Wing” και “Veep”, το Ιράν απεικονίζεται ως ένα μακρινό μέρος κολλημένο στο παρελθόν, με την πρωτεύουσά του, την Τεχεράνη, να εμφανίζεται στην οθόνη ως μια τεχνολογικά υπανάπτυκτη πόλη, προωθώντας έμμεσα την υπεροχή των αμερικανικών τεχνολογικών επιτευγμάτων.⁵ Όλες αυτές οι εικόνες διαμορφώνουν το πορτρέτο μιας χώρας που θεωρείται ριζοσπαστικοποιημένη ή οπισθοδρομική και, κυρίως, που έχει ανάγκη τη δυτική παρέμβαση για να προοδεύσει. Τέτοιες αφηγήσεις προωθούν την αμερικανική ήπια ισχύ και μια νεοαποικιοκρατική άποψη για το Ιράν που βοηθάει στη νομιμοποίηση της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ.

Έχουν υπάρξει κινηματογραφικές και τηλεοπτικές απεικονίσεις με ουδέτερους ή θετικούς ιρανικούς χαρακτήρες, ωστόσο, αυτές συνήθως εμπίπτουν στην κατηγορία των απαλλαγμένων από τον ρατσισμό αναπαραστάσεων στα μέσα. Τέτοιες αναπαραστάσεις περιλαμβάνουν μουσουλμανικούς χαρακτήρες που συμμορφώνονται με τα δυτικά πρότυπα, εκείνους που διατηρούν θρησκευτικές πρακτικές που δεν είναι ξεκάθαρα εμφανείς, ή χαρακτήρες που απεικονίζονται ως θύματα οδύνης και χλευασμού⁶. Για παράδειγμα, στην τρίτη σεζόν της σειράς “Homeland”, η Φάρα, μια αναλύτρια της CIA με ιρανική καταγωγή, έπρεπε να υπομείνει τον χλευασμό από τον επικεφαλής των αμερικανικών υπηρεσιών πληροφοριών Σολ Μπέρενσον επειδή φορούσε χιτζάμπ, το οποίο αυτός θεωρούσε προσβολή για τους ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους κατά την υποτιθέμενη επίθεση στη CIA.⁷ Ο υπαινιγμός είναι ότι αν η Φάρα δεν φορούσε χιτζάμπ, η παρουσία της ως μουσουλμάνα θα ήταν πλήρως αποδεκτή λόγω της απουσίας οποιασδήποτε εξωτερικής πολιτισμικής επίδειξης της θρησκείας της.

Πολλές θετικές και ουδέτερες κινηματογραφικές ή τηλεοπτικές απεικονίσεις του Ιράν κάνουν συχνές αναφορές στην αυτοκρατορία των Αχαιμενιδών (550-330 π.Χ.) και στους μεγάλους βασιλιάδες της, όπως τον Κύρο και τον Δαρείο, σε μια προσπάθεια να αναβιώσουν την προϊσλαμική δόξα της δυναστείας και να

διαφοροποιήσουν την αρχαία Περσία από το σύγχρονο ισλαμικό Ιράν. Για παράδειγμα, στην ταινία του 2015 "September of Shiraz", ένας κρατούμενος στη νεοσύστατη Ισλαμική Δημοκρατία αναρωτιέται αν κάποιος θυμάται την εποχή που η χώρα κυβερνιόταν από δίκαιους ηγεμόνες, στον οποίο ένας άλλος απαντά: "Ο Κύρος ο Μέγας. Ήμασταν όλοι ίσοι. Μουσουλμάνοι, χριστιανοί, εβραίοι... δεν είχε σημασία. Ήμασταν μια μεγάλη αυτοκρατορία". Φυσικά, δεν είναι όλες οι απεικονίσεις του Χόλιγουντ για την αρχαία Περσία θετικές. Ταινίες όπως η "300" (2006) ή "The 300 Spartans" (1962) τείνουν να παρουσιάζουν την Περσία ως μια απολυταρχική αυτοκρατορία που πολεμά την Ελλάδα, μια συνεκδοχή για τη Δύση, η οποία προσπαθεί να διατηρήσει τα ιδανικά της ελευθερίας και της δημοκρατίας. Μια από τις πραγματικά σπάνιες ταινίες που συνδέουν το Ιράν και τον λαό του με θετικούς συνειρμούς ήταν η ταινία του 2019 "The Operative", η οποία ασχολήθηκε με θέματα που σπάνια συζητούνται στον δυτικό κινηματογράφο, όπως οι οικονομικές κυρώσεις κατά του Ιράν και η δολοφονία Ιρανών πυρηνικών επιστημόνων.

Ενώ οι αρνητικές αναπαραστάσεις του Ιράν αυξήθηκαν μετά την 11η Σεπτεμβρίου, αξίζει να σημειωθεί ότι η κορύφωση αυτών των κινηματογραφικών απεικονίσεων έλαβε χώρα μεταξύ 2005-2015, δηλαδή σε μια περίοδο που περιλαμβάνει μόνο τρία χρόνια της προεδρίας Μπους και σχεδόν το σύνολο των δύο θητειών της προεδρίας του Μπαράκ Ομπάμα. Είναι πολύ πιθανό ότι η αύξηση των ιρανοφοβικών απεικονίσεων μπορεί να αποδοθεί στην εκλογή του Μαχμούτ Αχμαντινετζάντ (2005-2013), ο οποίος χλευαζόταν συχνά από τα διεθνή μέσα και την ίδια στιγμή το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν κατά την προεδρία του αναπτύχθηκε σημαντικά, οδηγώντας σε μια σειρά οικονομικών κυρώσεων που επιβλήθηκαν από την κυβέρνηση Ομπάμα και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πράγματι, η πλειονότητα των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ κατά του Ιράν έλαβε χώρα κατά την ίδια χρονική περίοδο (2006-2015), δημιουργώντας μια σύνδεση μεταξύ της επιβολής οικονομικών κυρώσεων κατά του Ιράν και των αρνητικών αναπαραστάσεων της χώρας από τα δυτικά μέσα. Όταν υπογράφηκε η ιρανική πυρηνική συμφωνία το 2015 και οι οικονομικές κυρώσεις άρχισαν να μειώνονται, οι πιο προκατειλημμένες κινηματογραφικές απεικονίσεις του Ιράν μειώθηκαν, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι η κατασκευή της εικόνας του Ιράν στη βιομηχανία του θεάματος είναι συχνά σύμφωνη με την αμερικανική εξωτερική πολιτική. Ανεξάρτητα από τις διακυμάνσεις τους, οι κινηματογραφικές αναπαραστάσεις και οι αναπαραστάσεις του Ιράν από τα μέσα πρέπει να αντιμετωπίζονται κριτικά. Έχουν τη δυνατότητα να

διαμορφώνουν την κοινή γνώμη αντανακλώντας τα πολιτικά ερεθίσματα μιας συγκεκριμένης εποχής ή προπαγανδίζοντας τις ευνοούμενες κυβερνητικές πολιτικές, δρώντας έτσι ως παράγοντες ήπιας ισχύος.

Η Αγγελική Κολέτσου, είναι υποψήφια διδάκτωρ του Ιονίου Πανεπιστημίου στην Ελλάδα.

1 Jack G. Shaheen, *Reel Bad Arabs: How Hollywood Vilifies a People*, Interlink Publishing, 2009.

2 Ehsan Shahghasemi, *Iranians in the Minds of Americans*, Nova Science Publishers, 2017.

3 Για περισσότερα περί Ιρανοφοβίας βλέπε: Haggai Ram, *Iranophobia: The Logic of an Israeli Obsession*, Stanford University Press, 2009.

4 Βλέπε: *Homeland*, σεζόν 2, επ. 12

5 Βλέπε: *The West Wing*, σεζόν 4, επ. 9 και *Veep*, σεζόν 4, επ. 4.

6 Για περισσότερα περί απαλλαγμένων από το ρατσισμό αναπαραστάσεων στα μέσα βλέπε: Evelyn Alsultany, "Arabs and Muslims in the Media after 9/11: Representational Strategies for a 'Postrace' Era," *American Quarterly* 65.1 (March 2013): σ. 161-169.

7 Ο Berenson λέει: "Το να φοράς αυτό το πράγμα στο κεφάλι σου είναι ένα μεγάλο "άντε γαμήσου"... στους ανθρώπους που θα ήταν συνάδελφοί σου... μόνο που χάθηκαν σε μια έκρηξη εκεί έξω. Οπότε, αν πρέπει να το φοράς, αν πραγματικά πρέπει... που είναι δικαίωμά σου, καλά θα κάνεις να είσαι η καλύτερη αναλύτρια που έχουμε δει ποτέ". Βλέπε: *Homeland* σεζόν 3 επεισόδιο 2.

Ο «Πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας» Δεν Έλαβε Χώρα: «11^η Σεπτεμβρίου», Ιστορική Άγνοια, και η Τεράστια Αποκάλυψη

Από τον Τζούλιαν Σμιντ

8 Σεπτεμβρίου, 2021

Τα τελευταία είκοσι χρόνια, οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου έχουν θεωρηθεί τόσο από τους αμερικανικούς και διεθνείς υπεύθυνους χάραξης πολιτικής

όσο και από τον κόσμο ως το σημείο καμπής της διεθνούς πολιτικής και ασφάλειας. Μετά τις επιθέσεις - γνωστές απλά, και σχεδόν μυθικά, ως «11^η Σεπτεμβρίου» - ο «Παγκόσμιος Πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας», όπως ήταν αρχικά γνωστός, θεωρήθηκε και εξακολουθεί να θεωρείται από πολλούς ως ένα μοναδικό σχίσμα, μια ρήξη ή ένα σημείο καμπής όχι μόνο της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, αλλά και της έννοιας της ασφάλειας, της επιτήρησης, και των παγκόσμιων αναταραχών. Το γεγονός φάνηκε σαν μια καθαρή τομή από τον παλιό κόσμο και την παλιά χιλιετία και σαν ένα οριστικό τέλος του Ψυχρού Πολέμου, αναγγέλλοντας μια νέα εποχή. Σε αυτό αναφέρονταν συχνά οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής για να δικαιολογήσουν νέες ερμηνείες του εθνικού και διεθνούς δικαίου, ένα νέο κράτος της «εξαίρεσης που έχει γίνει πλέον κανόνας»¹ και να το τοποθετήσουν σε μια ιστορική συνέχεια, για παράδειγμα, με την επίθεση στο Περλ Χάρμπορ. Το ερώτημα είναι κατά πόσον αυτή η συγκεκριμένη άποψη για την 11η Σεπτεμβρίου έχει νόημα, ακόμη και είκοσι χρόνια μετά.

Ο Γάλλος φιλόσοφος Ζαν Μπωντριγιάρ, παρατηρώντας τον Πόλεμο του Κόλπου το 1991, κατέληξε στην υπόθεση ότι ο πόλεμος δεν είχε λάβει χώρα, λέγοντας ότι «αφού ο πόλεμος κερδήθηκε εκ των προτέρων, δεν θα μάθουμε ποτέ πώς θα εξελισσόταν αν είχε γίνει.»² Η προκλητική του θέση δεν υποδηλώνει ότι δεν υπήρχαν υλικές καταστροφές, φόνοι ή θάνατοι. Αυτό που υποστηρίζει είναι ότι η αρχή, η πορεία και το τέλος του πολέμου είχαν ήδη αποφασιστεί και προσχεδιαστεί από τα μέσα πριν καν ξεκινήσει. Σε μια εποχή των υπερμέσων, αυτό θολώνει συνεχώς τα νερά μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας. Με παρόμοιο τρόπο, η αρχή και η πορεία του Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας είχαν ήδη αποφασιστεί πριν αρχίσει πραγματικά – ένας πόλεμος που θα διαρκούσε για πάντα, αφού ένας πόλεμος κατά της τρομοκρατίας, εξ ορισμού, δεν τελειώνει ποτέ. Η 11η Σεπτεμβρίου δεν ήταν ένα μοναδικό γεγονός που άλλαξε τα πάντα στην αμερικανική κοινωνία και την αμερικανική εμπλοκή στις διεθνείς υποθέσεις, παρόλο που πολλοί Αμερικανοί υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής και ένα μεγάλο μέρος τόσο του εγχώριου όσο και του διεθνούς κοινού του γεγονότος μπορεί να το είχαν αντιληφθεί έτσι, και ίσως το αντιλαμβάνονται ακόμα έτσι. Το νόημα της 11ης Σεπτεμβρίου δεν ξεδιπλώθηκε από μόνο του, αλλά έπρεπε να διαμορφωθεί προσεκτικά, να εφαρμοστεί και τελικά να κανονικοποιηθεί. Παρουσιάστηκε ως ένας πόλεμος του μοντερνισμού, της ηθικής καλοσύνης και του δυτικού τρόπου ζωής ενάντια σε κοινωνιοπαθείς εγκληματίες που είχαν ως στόχο να καταστρέψουν και τελικά να ανατρέψουν τον πεφωτισμένο

πολιτισμό. Το γεγονός πυροδότησε επίσης αναπόφευκτες πρακτικές, από την καθολική παρακολούθηση και την ασφάλεια των αεροδρομίων μέχρι τις στρατιωτικές εισβολές και τον πόλεμο με μη επανδρωμένα αεροσκάφη, καθώς και ασαφείς ιδέες για την αντιτρομοκρατία που θα κατέρρεαν κάτω από οποιαδήποτε μορφή πιο προσεκτικής ακαδημαϊκής ή διανοητικής εξέτασης, αλλά που με κάποιο τρόπο βρήκαν το δρόμο τους σε μια συλλογική κοινή λογική, συμβαδίζοντας με τη σύγχρονη εποχή μας και τις ανησυχίες της.

Εκτός από θεωρητικές εκτιμήσεις, υπάρχουν διάφορα εμπειρικά επιχειρήματα κατά του Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας. Για παράδειγμα, η τρομοκρατία πλήττει κυρίως τη Μέση Ανατολή, την Αφρική και την Ασία και σπάνια αποτελεί υπαρξιακή απειλή για τη Δύση. Επιπλέον, η διεθνής τρομοκρατία ήταν ένα ζήτημα ασφάλειας πριν από το 2001 και αποτελούσε κεντρική ανησυχία για τις προηγούμενες κυβερνήσεις (π.χ. ο Οσάμα Μπιν Λάντεν υπήρχε στη λίστα με τους κύριους καταζητούμενους του FBI από το 1999), αλλά μετά την 11η Σεπτεμβρίου, επαναπροσδιορίστηκε ρητορικά από έγκλημα σε «υπαρξιακή απειλή» και «εχθροπραξία» από τον Πρόεδρο Τζορτζ Μπους, δίνοντάς της μια νέα διάσταση. Αυτό δείχνει πόσο ισχυρό ήταν το κατασκευάσμα της 11ης Σεπτεμβρίου ως σημείο ρήξης της ιστορίας, ένα (τελικά χωρίς ιστορική βάση) σημείο αναφοράς που σηματοδοτεί μια στιγμή αδυναμίας και τραύματος από την οποία το έθνος μπορεί να αναγεννηθεί και πάλι. Αντί γι' αυτό, εγκαινίασε μια νέα, αναπόφευκτη εποχή για την ασφάλεια και την εξωτερική πολιτική. Η 11η Σεπτεμβρίου και τα επακόλουθά της αποτέλεσαν, επομένως, κατασκευάσματα που προέκυψαν από συλλογιστικές διεργασίες και διατήρησαν μακροχρόνια χαρακτηριστικά της διεθνούς πολιτικής και της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ.

Η ερμηνεία των επιθέσεων της 11ης Σεπτεμβρίου από την κυβέρνηση Μπους, και ο τρόπος με τον οποίο αυτή η αφήγηση συνεχίστηκε από τους προέδρους Ομπάμα και Τραμπ (και ενδεχομένως τον Μπάιντεν), εξυπηρέτησε έναν κρίσιμο σκοπό: Επανέφερε έναν κόσμο στον οποίο η αμερικανική ταυτότητα αισθάνεται πιο άνετα από ποτέ, δηλαδή σε μια υπαρξιακή αντιπαράθεση με έναν σκοτεινό, πανίσχυρο εχθρό που πρέπει να αντιμετωπιστεί σε μια σειρά από αρένες και διαδοχικά αποκαλυπτικά γεγονότα, μέχρι την ημέρα της Κρίσης. Χάρη στο δυναμικό και βίαιο συμβολισμό της 11ης Σεπτεμβρίου, οι ΗΠΑ θα μπορούσαν εύκολα να εκπέσουν σε ένα ρόλο πολύ οικείο: αυτόν του μη επιτιθέμενου ή εισβολέα που είναι πάντα ένας άκακος και καλοπροαίρετος υπερασπιστής ενάντια στο κακό. Οι τρομοκράτες που

επιτέθηκαν σε ένα αθώο έθνος δημιούργησαν το χώρο για τις Ηνωμένες Πολιτείες να σηκώσουν το σπαθί της δικαιοσύνης για να πολεμήσουν τους φερόμενους ως οπισθοδρομικούς δαίμονες του σκότους.

Αλλά είκοσι χρόνια μετά, η χωρίς όρια φύση του πολέμου κατά της τρομοκρατίας φαίνεται πιο προφανής από ποτέ. Η Μέση Ανατολή όπως επίσης το Αφγανιστάν και το Ιράκ δεν αποτελούν λαμπρά παραδείγματα ενός κόσμου που δεν αποτελεί απειλή για την αμερικανική δημοκρατία, ενώ οι δολοφονίες των ηγετικών μορφών της τρομοκρατίας, από τον Οσάμα Μπιν Λάντεν έως τον Αμπού Μπακρ αλ Μπαγκντάντι, τον ηγέτη του λεγόμενου Ισλαμικού Κράτους, δεν έλυσαν το πρόβλημα. Ο κόσμος μας παραμένει ένας κόσμος που καθοδηγείται από μια διαρκή κατάσταση εξαίρεσης, η οποία «λειτουργεί στην πολιτική ως κάλυψη για την αναστολή του κράτους δικαίου και την εισαγωγή νέων εκτελεστικών εξουσιών που δικαιολογούνται από την κρίση»³, βίαιες αντιτρομοκρατικές πολιτικές και πανταχού παρούσα παρακολούθηση, η οποία, αντί να επιλύει τη συνεχιζόμενη κρίση του κόσμου μετά την 11η Σεπτεμβρίου, διαιωνίζει τη βία ως κύριο χαρακτηριστικό της διεθνούς πολιτικής. Η έσχατη μάχη ανάμεσα στο καλό και το κακό διεξάγεται σε μια ατελείωτη ακολουθία αποκαλυπτικών πεδίων μάχης σε διαφορετικούς χρόνους και χώρους, αλλά δεν μας εγκαταλείπει ποτέ. Η αποχώρηση των ΗΠΑ από το Αφγανιστάν και το Ιράκ δεν θα φέρει το τέλος της μάχης, η οποία διεξάγεται όλο και περισσότερο με μυστικές επιχειρήσεις και μη επανδρωμένα αεροσκάφη, ενώ δημιουργούνται ακόμη περισσότερες απειλές για την ασφάλεια. Η επανεξέταση του τρόπου με τον οποίο καταλαβαίνουμε την 11η Σεπτεμβρίου και την τοποθετούμε σε ένα ιστορικό νοηματικό πλαίσιο και μαθαίνουμε από αυτήν θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην εξεύρεση σωστών λύσεων για το μέλλον και να σπάσουν τον κύκλο της βίας.

Ο Τζούλιαν Σμιντ (@JulianSchmid18) είναι μεταδιδακτορικός ερευνητής στο Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων της Πράγας.

1 Giorgio Agamben, *Homo Sacer: Sovereign Power and Bare Life*, Stanford University Press, 1999, σ. 39

2 Jean Baudrillard, *The Gulf War Did Not Take Place*, Indiana University Press, 1995, σ. 61

3 Shoshana Zuboff, *The Age of Surveillance Capitalism: The Fight for a Human Future at the New Frontier of Power*, 2019, σ. 66

B. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην παρούσα πτυχιακή εργασία, επέλεξα να ασχοληθώ με το βιβλίο: “Legacies of 9/11 and the Global War on Terror” και συγκεκριμένα με την μετάφραση τριών κειμένων από αυτό. Τα κείμενα πραγματεύονται τις επιπτώσεις των τρομοκρατικών επιθέσεων της 11^{ης} Σεπτεμβρίου το 2001 στις ΗΠΑ.

Συγκεκριμένα, το πρώτο κείμενο με όνομα “Surveillance Spotlight on Arab and Muslim Americans, An Enduring Legacy of the Global War on Terror” γράφτηκε το 2021 από την Louise Cainkar, αμερικανίδα καθηγήτρια Κοινωνιολογίας και Κοινωνικής Δικαιοσύνης με κύριο αντικείμενο μελέτης το πώς η καταγωγή, το φύλο, οι συνήθειες και η ιδεολογία κάποιου μπορούν να επηρεάσουν την ποιότητα ζωής του. Στο κείμενο της γράφει για τη στοχοποίηση των Αμερικανών αραβικής και μουσουλμανικής καταγωγής μετά τις επιθέσεις.

Το δεύτερο κείμενο, γραμμένο το 2022, ονομάζεται “Visual Representations of Iran in Western Media after 9/11” με συγγραφέα την Αγγελική Κολέτσου, απόφοιτη του τμήματος Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου και υποψήφια διδάκτορα. Η Κολέτσου επικεντρώνεται στον τρόπο απεικόνισης του Ιράν στα δυτικά μέσα μετά τις επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου, κάνοντας συγκεκριμένες αναφορές σε ταινίες και σειρές.

Το τρίτο κείμενο του 2021 με τίτλο: “The “War on Terror” Did Not Take Place: “9/11,” Ahistoricity, and the Infinite Apocalypse” και συγγραφέα τον Julian Schmid, ερευνητή πάνω σε θέματα διεθνούς ασφάλειας, αμερικανικής πολιτικής, γεωπολιτικής και ποπ κουλτούρας στο Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων της Πράγας, εστιάζει κυρίως στον τρόπο που ερμήνευσαν οι αμερικανικές κυβερνήσεις τις επιθέσεις και τον συμβολισμό που έδωσαν σ’ αυτές.

Γ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ

Αρχικά αξίζει να αναφέρω ότι στη μετάφραση μου, ακολούθησα την στρατηγική της ξενοποίησης (Venuti, 2018), επέτρεψα δηλαδή να «εισβάλουν» στο μετάφρασμα πολιτισμικά στοιχεία του πρωτοτύπου, διατηρώντας το τοπικό χρώμα που διαθέτει και αποδίδοντας έτσι με μεγαλύτερη ακρίβεια το πολιτικό του περιεχόμενο.

Καθώς λοιπόν τα κείμενα που κλήθηκα να μεταφράσω πραγματεύονται πολιτικά γεγονότα που αφορούν την Αμερική και περιέχουν όρους, άμεσα συνδεδεμένους με την κουλτούρα και το πολιτικό υπόβαθρο αυτής αλλά και χωρών όπως το Ιράν, το Ιράκ και το Αφγανιστάν, γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι η μετάφραση τους για το ελληνικό μη ειδικό κοινό ήταν αρκετά απαιτητική.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα τέτοιων όρων, για τους οποίους δεν υπάρχουν αντιστοιχίες στη γλώσσα-στόχου και που σύμφωνα με τη Christiane Nord ανήκουν στα πολιτισμικά εξειδικευμένα μεταφραστικά προβλήματα (Nord, 1991), είναι οι συντομογραφίες Αμερικανικών κρατικών υπηρεσιών: *NYPD*, *CIA*, *FBI*, όροι τοπικών καλλιτεχνικών τελετών όπως τα *Academy Awards* ή λέξεων που αναφέρονται σε μουσουλμανικά ενδύματα όπως: *chador* ή *hijab*, τα ονόματα Αμερικανικών ταινιών και σειρών όπως: *Homeland*, *The Operative*, *The 300 Spartans* καθώς και ονόματα πολιτικών προσώπων όπως: *Barack Obama*, *Mahmoud Ahmadinejad*, *Hillary Clinton*. Τέλος, οι τοπωνυμίες όπως: *Oakdale*, *Lousiana* επίσης αποτελούν πολιτισμικά εξειδικευμένα μεταφραστικά προβλήματα.

Τα περισσότερα πολιτισμικά εξειδικευμένα προβλήματα τα αντιμετώπισα χρησιμοποιώντας την τεχνική του δανείου, διατηρώντας δηλαδή την εκάστοτε λέξη ή φράση στο μετάφρασμα είτε αυτούσια είτε προσαρμόζοντας την στο ελληνικό αλφάβητο (Vinay & Darbelnet, 1977). Συγκεκριμένα, όσον αφορά τις συντομογραφίες, επέλεξα να μεταφέρω τους όρους *CIA* και *FBI* ως έχουν στο κείμενο στόχο, χρησιμοποιώντας δηλαδή δάνειο, καθώς είναι όροι ευρέως γνωστοί στο ελληνικό κοινό και δεν χρήζουν επεξήγησης. Δεν έκανα ωστόσο την ίδια επιλογή για τη συντομογραφία *NYPD* (*New York Police Department*), που δεν είναι τόσο διαδεδομένη στην Ελλάδα, οπότε την απέδωσα μεταφρασμένη στην πλήρη της μορφή ως *Αστυνομία της Νέας Υόρκης*. Για την μετάφραση των *Academy Awards*, αλλιώς γνωστά ως *Oscars*, χρησιμοποίησα το δάνειο *Όσκαρ* (*Βραβεία Όσκαρ*), που χρησιμοποιείται ευρέως στην ελληνική γλώσσα για να αναφερθεί στα συγκεκριμένα

βραβεία. Για τη μετάφραση των λέξεων *chador* και *hijab* χρησιμοποίησα επίσης τα ενσωματωμένα στο ελληνικό λεξικό δάνεια *τσαντόρ* και *χιτζάμπ*. Τα ονόματα Αμερικανικών ταινιών και σειρών τα μετέφερα αυτούσια στο κείμενο-στόχο (αυτούσια δάνεια) σε περίπτωση που οι αναγνώστες επιθυμούν να διαβάσουν περισσότερα γι' αυτές ή να τις παρακολουθήσουν. Θεώρησα ότι δεν ισχύει το ίδιο για τα ονόματα πολιτικών, τα οποία μπορεί να εντοπίσει κανείς εύκολα στο διαδίκτυο ακόμα κι αν γράψει το όνομα τους στα ελληνικά, οπότε και επέλεξα τη μεταγραφή τους με ελληνικούς χαρακτήρες (προσαρμοσμένα δάνεια). Αξίζει να αναφερθεί ότι στο μετάφρασμα έγινε επίσης χρήση ενός συγκεκριμένου είδους δανείου, που ονομάζεται έκτυπο και είναι η κατά λέξη μετάφραση των συστατικών μιας φράσης (Vinay & Darbelnet, 1977) Η φράση είναι η εξής: United States of America ⇒ Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής .

Πέρα από τα πολιτισμικά εξειδικευμένα προβλήματα, υπήρχαν πολλές λέξεις και φράσεις στο κείμενο πηγή για τις οποίες η κατά λέξη μετάφραση θα ήταν ακατάλληλη. Για παράδειγμα, ο ιδιωτισμός *upon us* στην πρόταση: *With the 20th anniversary of the September 11th attacks upon us* δε θα μπορούσε να μεταφραστεί κατά λέξη ως *πάνω μας* και καθώς δεν υπάρχει κάποιος ισοδύναμος ιδιωτισμός στη γλώσσα στόχου, το μετέφρασα με βάση τη σημασία του ως: *Με την 20^η επέτειο από τις επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου να πλησιάζει*. Ένας ακόμα ιδιωτισμός στο πρωτότυπο που δεν θα ήταν ορθό να μεταφραστεί κατά λέξη ήταν η φράση *ebbs and flows*, για την οποία πάλι δεν υπάρχει ισοδύναμος ιδιωτισμός στα ελληνικά, επομένως και μετέφρασα κυριολεκτικά με βάση το νόημα της ως *διακυμάνσεις*. Το ίδιο έκανα με τους ιδιωτισμούς *had nothing to do with* και *commit themselves to*, τους οποίους μετέφρασα ως *δεν είχαν καμία σχέση με* και *έχουν βάλει στόχο* αντίστοιχα. Βέβαια για κάποιους ιδιωτισμούς στο πρωτότυπο υπήρχαν ισοδύναμα, όπως για *to did not take place*, το οποίο μετέφρασα ως *δεν έλαβε χώρα*.

Εκτός από τους ιδιωτισμούς, πολλές ήταν επίσης οι περιπτώσεις που έκρινα ότι η κατά λέξη μετάφραση θα ήταν αφύσικη και αδέξια στη γλώσσα στόχο, όπως στην περίπτωση της φράσης: *Homeland Insecurity*, η οποία αν μεταφραζόταν κατά λέξη δε θα μετέδιδε σωστά το νόημα, οπότε και μετέφρασα ως *Εθνική Ανασφάλεια*. Μία πιο ελεύθερη μετάφραση έπρεπε επίσης να ακολουθήσω για την πρόταση: *the apparatus of U.S. empire, including a supportive media, leveraged a simplistic, criminalizing, and racialized “us and them” narrative*. Το κύριο πρόβλημα στην πρόταση αυτή είναι το επίθετο *criminalizing* που προσδιορίζει το ουσιαστικό

narrative. Για το συγκεκριμένο επίθετο δεν υπάρχει στα ελληνικά κάποιο αντίστοιχο με την ίδια σημασία, γι' αυτό χρειάστηκε να το μεταφράσω περιγραφικά χρησιμοποιώντας περισσότερες από μια λέξεις με την τεχνική της επέκτασης (Newmark, 2006), ως εξής: *το σύστημα της αμερικανικής αυτοκρατορίας, συμπεριλαμβανομένων των υποστηρικτικών μέσων ενημέρωσης, χρησιμοποίησε την απλουστευτική και ρατσιστική αφήγηση "εμείς και αυτοί", παρουσιάζοντας την άλλη πλευρά ως εγκληματική*. Άλλες τέτοιες φράσεις στο κείμενο για τις οποίες δεν υπάρχουν αντίστοιχες σε μορφολογικό επίπεδο και επέλεξα να μεταφράσω πιο περιγραφικά με την τεχνική της επέκτασης, είναι οι εξής: *private Internet* ⇒ *ιδιωτικά αρχεία στο διαδίκτυο*, *post-racial* ⇒ *απαλλαγμένες από τον ρατσισμό*, *discursive constructions* ⇒ *κατασκευάσματα που προέκυψαν από συλλογιστικές διεργασίες*, *public impressions* ⇒ *εντυπώσεις που είχαν οι άνθρωποι*, *gendered variant* ⇒ *σχετική με το φύλο παραλλαγή*. Στις παραπάνω περιπτώσεις, η λεξική επέκταση χρησιμοποιήθηκε με στόχο την αποσαφήνιση και την πληρέστερη απόδοση των νοημάτων του πρωτοτύπου.

Το αντίθετο έπραξα για την πρόταση: *persons inhabiting Black and Brown bodies*, όπου ο συγγραφέας επέλεξε να προσδιορίσει το ουσιαστικό *persons* με έναν πιο περιγραφικό τρόπο. Καθώς θεώρησα ότι η μετάφραση με τον ίδιο τρόπο θα είχε ένα ασυνήθιστο αποτέλεσμα για τα δεδομένα της ελληνικής γλώσσας (*άτομα που κατοικούν σε μαύρα και καφέ σώματα*) και επειδή σαν γενικό στόχο ως μεταφράστρια είχα τη δημιουργία ενός συμπακνωμένου κειμένου, δίχως περιττολογίες και πλατειασμούς, χρησιμοποίησα την τεχνική της συρρίκνωσης (Newmark, 2006) και συγκεκριμένα το επίθετο *έγχρωμα* για να το αποδώσω (*έγχρωμα άτομα*). Ένα ακόμη χαρακτηριστικό παράδειγμα συρρίκνωσης αποτελεί η εξής μετάφραση: [...] *making a linkage between the enforcement of economic sanctions against Iran and the country's negative representations by the Western media possible*, ⇒ *δημιουργώντας μια σύνδεση μεταξύ της επιβολής οικονομικών κυρώσεων κατά του Ιράν και των αρνητικών αναπαραστάσεων της χώρας από τα δυτικά μέσα*. Επέλεξα λοιπόν να μην μεταφράσω καθόλου τη λέξη *possible* με τη λέξη *δυνατή*, γιατί τη θεώρησα περιττή.

Προκειμένου να αποφύγω την αφύσικη και αδέξια μετάφραση, κατέφυγα πολλές φορές σε μια συγκεκριμένη τεχνική, αυτή της μετάταξης (Vinay & Darbelnet, 1977). Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η φράση: *free speech* στο πρωτότυπο την οποία μετέφρασα ως *μιλώντας ελεύθερα*, μετέτρεψα δηλαδή το ουσιαστικό *speech* σε ρήμα (*μιλώντας*) και το επίθετο *free* σε επίρρημα (*ελεύθερα*). Άλλο παράδειγμα

αποτελεί η φράση: *characters compliant with*, την οποία μετέφρασα ως: *χαρακτήρες που συμμορφώνονται*, απέδωσα δηλαδή το επίθετο *compliant* με το ρήμα *συμμορφώνονται*. Ένα ακόμη παράδειγμα είναι η μετάφραση της φράσης: *an attack is imminent* ως *μια επικείμενη απειλή*, όπου επιθετικοποίησα το ουσιαστικό *imminent*.

Μία ακόμα τεχνική που χρησιμοποίησα για να αποφύγω την ακατάλληλη μετάφραση είναι αυτή της μετατροπίας (Vinay & Darbelnet, 1977). Συγκεκριμένα, κατά τη μετάφραση, μετέτρεψα αρκετές φορές την ενεργητική φωνή σε παθητική και το αντίστροφο. Παραδείγματος χάριν η πρόταση: [...] *that is shared by persons inhabiting Black and Brown bodies*, την οποία μετέφρασα χρησιμοποιώντας αποθετικό ρήμα με ενεργητική διάθεση ως: [...] *που επωμίζονται τα έγχρωμα άτομα*. Το ίδιο έκανα και με την εξής πρόταση: *Several typical examples of Iranphobia in Western cinema can be found in the film Argo*, όπου το ρήμα βρίσκεται σε παθητική φωνή. Εγώ έκανα μετατροπία του ρήματος σε ενεργητική φωνή ως εξής: *Αρκετά χαρακτηριστικά παραδείγματα της ιρανοφοβίας στον δυτικό κινηματογράφο μπορεί να βρει κανείς στην ταινία “Argo”*.

Εν κατακλείδι, η μετάφραση του πρωτοτύπου σίγουρα δεν ήταν μια εύκολη διαδικασία. Όμως, με τη προσεκτική μελέτη του πρωτοτύπου, την καθοδήγηση του επόπτη καθηγητή μου, κ. Λίβα και τη βοήθεια των μεταφραστικών τεχνικών που διδάχθηκα κατά τη διάρκεια της φοίτησης μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας, νομίζω πως κατάφερα να φτάσω ένα καλό αποτέλεσμα.

Δ.ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Cainkar , L., Coletsou , A. and Schmid , J. (2022) in A. Lutfi and K.L. Schwartz (eds.) *LEGACIES OF 9/11 AND THE GLOBAL WAR ON TERROR*. Available at: <https://911legacies.com/index.htm>
- Newmark, P. (2006) *A Textbook of Translation*. Harlow: Longman.
- Nord, C. (2006) *Text analysis in translation: Theory Methodology, and Didactic Application of a Model for Translation-Oriented Text Analysis*. Amsterdam: Rodopi.
- Venuti, L. (2018) *The Translator's Invisibility: A History of Translation*. London: Routledge Taylor & Francis Group.
- Vinay, J.-P. and Darbelnet, J. (1977) *Stylistique comparée du français et de l'anglais: Méthode de Traduction*. Paris: Didier.
- <https://www.wordreference.com/>

E. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

LEGACIES OF 9/11 AND THE GLOBAL WAR ON TERROR: VOLUME 1

Edited by Ameem Lutfi and Kevin L. Schwartz

Surveillance Spotlight on Arab and Muslim Americans

An Enduring Legacy of the Global War on Terror

by Louise Cainkar

SEPTEMBER 8, 2021

With the 20th anniversary of the September 11th attacks upon us, it is important to recall that millions of Arab and Muslim Americans, who had nothing to do with those attacks, suffered enormous civil rights violations, physical attacks, job losses, verbal smears, and more, because of them — or rather because of how they were positioned by government and media in relation to them. I titled my book on their post-9/11 experiences “Homeland Insecurity” in recognition of this key aspect of the national tragedy: although the U.S. was their homeland too, Arabs and Muslims were treated not as members of an injured nation but as suspects in a massive plot to undermine it. To this day, Arab and Muslim Americans remain under the Global War on Terror’s heightened security spotlight, not because there is any evidence showing that they collectively posed a threat¹, but because of the ways they continue to be framed by the media, are characterized in popular culture and used to represent the “enemy” by certain political actors, and thought about by security and defense establishments. Arabs and Muslims have been cast as threatening human beings, a status that persists throughout the White-dominant global north. And so all of them, including entire nations, are held responsible for the acts of a few. This is precisely how racism works.

Indeed, the domestic aspect of the U.S. War on Terror was launched as a racial project tethered to imperial interests from the start. It began unofficially after the 1967 Israeli-Arab war through the dual deployment of potent ideological messages and invasive national security strategies. On the level of ideas, narratives of Arabs and Muslims as inherent terrorists permeated the U.S. media, popular culture, and school textbooks.

Indeed, throughout the latter decade of the 20th century, it was nearly impossible to find any other characteristic associated with them, except for the gendered variant: oppressed women. Meanwhile, national security agents actively surveilled pro-Palestinian activists, tactics later operationalized in Operation Boulder, a Nixon-era program to “subvert” domestic Arab terrorism, even though there had been none. Arabs studying in U.S. universities who were engaged in free speech activities opposing American policies toward Palestine were the program’s prime targets, resulting in the deportations of thousands of them. The Interagency Contingency Plan to detain “Alien Terrorists and other Undesirables” in a prison camp in Oakdale, Louisiana, was a 1980s proposal crafted to manage alleged domestic terror threats; thankfully, it was not implemented. However, many view the sensationalized 1987 arrests of the “LA 8” — pro-Palestinian activists framed as terrorists — as a test case to see how far the government could go in pre-emptive detentions, a step called for in the Contingency Plan.

When the 9/11 attacks occurred, it was thus easy — “common sense” to the majority of Americans — that millions of Arab and Muslim Americans should be treated as suspects. At the time, Attorney-General John Ashcroft said:

The attacks of September 11 were acts of terrorism against America orchestrated and carried out by individuals living within our borders. Today’s terrorists enjoy the benefits of our free society even as they commit themselves to our destruction. They live in our communities — plotting, planning and waiting to kill Americans again.

The notion that Arab and Muslim terrorists were hiding in U.S. communities, living undercover lives that had public veneers of normalcy while waiting to attack, provoked fear in the hearts of Americans. Government statements were clear in their directives: “The federal government cannot fight this reign of terror alone. Every American must help us defend our nation against this enemy.” Americans were told to closely observe Arabs and Muslims and consider their seemingly normal activities as suspect. Over time, the U.S. government rolled out more than twenty national security policies aimed specifically at them. These included mass arrests, preventive detentions, FBI interviews, registration and fingerprinting of tens of thousands of male foreign nationals, widespread wiretapping, secret hearings, closures of charities, criminal indictments, deportations, and reviews of private Internet, telecommunication, and financial records, which were secured through more than

30,000 national security letters issued annually to American businesses after the passage of the PATRIOT Act.²

But the security spotlight did not dim a decade into the War on Terror, after tens of thousands of FBI interviews and hundreds of detentions revealed to the U.S. government that there was no domestic complicity in or support for the 9/11 attacks. Since then, and until today, a wide range of national security programs and systematic surveillance operations have targeted these communities. Some of these include the NYPD covert surveillance program, conducted in partnership with CIA operatives, that focused on Muslim communities in and around New York City.³ The Trump Administration implemented the “Muslim ban,” restricting all migration to the U.S. from specific Muslim-majority countries based on an alleged “terror threat.” The ban, approved by the U.S. Supreme Court, was a product of candidate Trump’s promise to enact a “total and complete shutdown of Muslims entering the United States.” Another still-active strategy is the Department of Homeland Security’s Countering Violent Extremism Program, a terror prevention program run through schools and community organizations that focuses on Muslim youth, under the presumption that they are potential terrorists.⁴

Although White supremacists have long been a far more serious domestic terror threat than Arab and Muslim Americans, they have been spared the racialized status of collective threat — and its corresponding responses — that is shared by persons inhabiting Black and Brown bodies. National security responses to the January 6, 2021 siege of the U.S. Capitol made this abundantly clear; there were no roadblocks, barriers, reinforcements, tear gas, or widespread uses of force and very few arrests. The post facto search for culpable parties has insisted on evidence and focused on specific individuals, not on spurious suspicions of entire groups.

In response to the 9/11 attacks, the apparatus of U.S. empire, including a supportive media, leveraged a simplistic, criminalizing, and racialized “us and them” narrative to defend their collective punitive actions, both domestically and globally. Unfortunately, most Americans bought into this social construction, supporting both the deadly invasion of Iraq (which had nothing to do with 9/11) and severe abuses of the civil rights of Arab and Muslim Americans. Twenty years later, these dimensions of 9/11 must be central in our discussions about the meaning of that day. And as they

are ultimately about how racism works, systematically casting some as threats and others as the threatened, these conversations must be not only about 9/11, but also about ending the damaging racial logic of White supremacy, which continues to be deployed on a global scale.

Louise Cainkar is Professor of Sociology and Social Justice and the director of Peace Studies at Marquette University in Milwaukee.

1 See for example Charles Kurzman, “Muslim-American Involvement with Extremism, 2017,” Triangle Center on Terrorism and Homeland Security, 2018.

2 See Louise Cainkar, *Homeland Insecurity: The Arab American and Muslim American Experience after 9/11*, Russell Sage Foundation Press, 2019.

3 See Moustafa Bayoumi, *This Muslim American Life: Dispatches from the War on Terror*, New York University Press, 2015.

4 See Nicole Nguyen, *Suspect Communities: Anti-Muslim Racism and the Domestic War on Terror*, University of Minnesota Press, 2019.

Visual Representations of Iran in Western Media after 9/11

by Angeliki Coletsou

SEPTEMBER 1, 2022

The year 2001 has been considered a turning point in the rapid increase of Islamophobia and Islamophobic depictions in Western media, especially concerning Arab and Muslim populations. This phenomenon largely stems from the tragic events of 9/11 that resulted in the dissemination of the ideology of the Global War on Terror. While extensive scholarship and research has examined stereotypical representations of Arabs and Muslims, Iran has been less of a focus.¹ One of the consequences of the Iranian Revolution of 1979 was the consolidation of public impressions in the West of Iran as a backward, fanatical, and repressive society.² Such impressions have continued in Western cinematography in the post-9/11 era by depicting Iran as a fundamentalist state in films like *Not Without My Daughter* or *The Stoning of Soraya M.*, and television series propagating the War on Terror like *Homeland* or *24*.

In order to examine whether Hollywood, American television, and independent cinema not only portray Iran and its people in an Islamophobic and Iranophobic manner but also whether such portrayals relate to U.S. foreign policy actions over the previous twenty years, I analyzed fifteen films and four television series produced between 2003-2019.³ I sought to analyze the ideology of these films and TV programs on the micro-level (e.g. dialogue, cultural representations of Iran, character description, and plot development) as well as the macro-level (e.g. sociopolitical context of the films' narrative and production time, peak of negative representations, and differences between the conglomerate media industry and independent productions).

The findings of my ongoing study suggest that depictions and image constructions of Iran have been associated in the collective consciousness of American culture with the ideological doctrine of the clash of civilizations, the development of Iran's nuclear facilities, the complicated foreign affairs between Iran, the U.S., and Israel, and the oil crisis of 1973. A significant number of films affiliate Iran and Islam with terrorism (*Homeland*, *Syriana*, *Argo*) and human rights violations (*The Stoning of Soraya M*). Several typical examples of Iranphobia in Western cinema can be found in the film *Argo*, which depicts the 1980 seizure of the U.S. embassy in Iran and won multiple Academy Awards, including the award for Best Picture presented by Michelle Obama. In *Argo*, there is no context explaining the motivations of the Iranian people for taking over the U.S. embassy. Unlike the film's American characters, who have names, family or community bonds, and motives for their actions, Iranians are simply portrayed as an angry mass of violent men and chador-clad women. Nor are the Persian slogans being chanted by Iranians translated for an English-speaking audience. Yet, when an element of the story appearing in Persian is deemed important to the advancement of the plot (e.g. a threat or attack is imminent), an English translation is provided by the film's American characters, who seem to command the language.

The depiction of the Iranian state in other artistic productions has been no more flattering. In *Homeland*, a series favored by Barack Obama and Hillary Clinton, Iran is depicted and described as an archterrorist state and the masterminds behind orchestrating an attack on CIA premises with a network of terrorists resembling al-

Qaeda.⁴ Even when Iran is not directly linked to terrorism, images of violent demonstrations and severe state oppression predominate in films like *Argo* and a series like *Tehran*. Elsewhere, like in the series *The West Wing* and *Veep*, Iran is depicted as a faraway place stuck in the past, with its capital city Tehran appearing on screen as a technologically underdeveloped city, indirectly promoting the superiority of American technological achievements.⁵ All these images shape the portrait of a country perceived as radicalized or backward and, most importantly, in need of Western intervention to progress. Such narratives endorse American soft power and a neocolonial view of Iran that helps legitimize U.S. foreign policy.

There have been cinematic and television portrayals with neutral or positive Iranian characters, however, these usually fall under the category of post-racial media representations. Such representations include Muslim characters compliant with Western norms, those who maintain religious practices that are not demonstrably evident, or characters depicted as victims of suffering and ridicule.⁶ For example, in the third season of *Homeland*, Farah, a CIA analyst with Iranian heritage, had to endure ridicule from the head of U.S. Intelligence Services Saul Berenson for wearing a hijab, which he considered an insult to the people who died at the fictional attack on the CIA.⁷ The implication is that had Farah not worn a hijab, her presence as a Muslim would have been fully accepted due to the absence of any outward cultural display of her religion.

Many positive and neutral cinematic or television portrayals of Iran make frequent reference to the Achaemenid Empire (550-330 BC) and their great kings, like Cyrus and Darius, in an attempt to revive the dynasty's pre-Islamic glory and differentiate ancient Persia from modern Islamic Iran. For example, in the 2015 film *September of Shiraz*, a prisoner in the newly formed Islamic Republic wonders if anyone remembers the time when the country was governed by just rulers, to which another replies: "Cyrus the Great. We were all equal. Muslim, Christian, Jew...didn't matter. We were a great empire." Of course not all Hollywood depictions of ancient Persia are positive. Films like *300* (2006) or *The 300 Spartans* (1962) tend to present Persia as a totalitarian empire combating Greece, a synecdoche for the West, who is seeking to preserve the ideals of freedom and democracy. One of the truly rare films associating Iran and its people with positive connotations was the 2019 film *The*

Operative, which addressed issues rarely discussed in Western cinema, like economic sanctions against Iran and the assassination of Iranian nuclear scientists.

While negative representations of Iran increased after 9/11, it is worth noting that the peak of such cinematic portrayals took place between 2005-2015, that is, a period incorporating only three years of the Bush presidency and nearly the entire two terms of Barack Obama's presidency. It is quite possible that the increase in Iranophobic depictions can be attributed to the election of Mahmoud Ahmadinejad (2005-2013), who was both frequently ridiculed in the international media and under whose presidency Iran's nuclear program developed significantly, leading to a spate of economic sanctions imposed by the Obama administration and the European Union. Indeed, the majority of the UN Security Council's resolutions against Iran took place during the same time period (2006-2015), making a linkage between the enforcement of economic sanctions against Iran and the country's negative representations by the Western media possible. When the Iranian nuclear agreement was signed in 2015, and economic sanctions began to drop, the more biased cinematic portrayals of Iran decreased, demonstrating once again that the image construction of Iran in the entertainment industry is often in-line with American foreign policy. No matter its ebbs and flows, cinematic and media representations of Iran must be viewed critically. They have the potential to shape public opinion by reflecting the political stimuli of a certain era or by propagating favored government policies, thereby acting as agents of soft power.

Angeliki Coletsou, is a Ph.D. candidate at Ionian University in Greece.

1 Jack G. Shaheen, *Reel Bad Arabs: How Hollywood Vilifies a People*, Interlink Publishing, 2009.

2 Ehsan Shahghasemi, *Iranians in the Minds of Americans*, Nova Science Publishers, 2017.

3 For more on Iranophobia see Haggai Ram, *Iranophobia: The Logic of an Israeli Obsession*, Stanford University Press, 2009.

4 See *Homeland*, season 2, ep. 12

5 See *The West Wing*, season 4, ep. 9 and *Veep*, season 4, ep. 4.

6 For more on post-racial media representations see Evelyn Alsultany, “Arabs and Muslims in the Media after 9/11: Representational Strategies for a ‘Postrace’ Era,” *American Quarterly* 65.1 (March 2013): pp. 161-169.

7 Berenson says: “You wearing that thing on your head is one big fuck you... to the people who would have been your co-workers...except they perished in a blast out there. So, if you need to wear it, if you really need to...which is your right, you’d better be the best analyst we’ve ever seen.” See *Homeland* season 3 episode 2.

The “War on Terror” Did Not Take Place: “9/11,” Ahistoricity, and the Infinite Apocalypse

by Julian Schmid

SEPTEMBER 8, 2021

For the past twenty years, the September 11 attacks have been seen by American and international policymakers and populations alike as a breaking point of international politics and security. After the attacks – known simply, and almost mythologically, as “9/11” – the “Global War on Terror,” as it was initially known, was and still is seen by many as a unique schism, a rupture or turning point not only of U.S. foreign policy, but of the meaning of security, surveillance, and global struggles. The event seemed a clean cut from the old world and the old millennium and a conclusive ending to the Cold War, ushering in a new era. This was referred to often by policymakers to justify new interpretations of national and international law, a new state of “exception that has now become the rule”¹ and put in a historical continuity to, for example, the attack on Pearl Harbor. The question is whether this specific thinking about 9/11 makes sense, even twenty years on.

French philosopher Jean Baudrillard, while observing the Gulf War in 1991, came to the assumption that the war had not taken place, saying that since “the war was won in advance, we will never know what it would have been like had it existed.”² His provocative thesis does not suggest that there were no material expressions, no killings or deaths. What he argues is that the beginning, course, and ending of the war had already been decided and scripted by the media before it had even started. In a hyper-mediatized age, this constantly blurs the line between reality and fiction. In a

similar way, the beginning and the course of the War on Terror were already decided before it had actually begun – a war that would last forever, since a war on terror, by definition, lacks any resolution. 9/11 was not a singular event that changed everything in U.S. society and American engagement in international affairs, even though many U.S. policymakers and a large part of both the domestic and international audiences of the event itself might have perceived it that way, and perhaps still do. The meaning of 9/11 did not unfold by itself, but had to be carefully molded, implemented, and eventually normalized. It was framed as a war of modernity, moral goodness, and the Western way of life against sociopathic evil-doers who aimed to destroy and ultimately roll-back enlightened civilization. The event also gave rise to inescapable logics from all-encompassing surveillance and airport security to military invasions and drone warfare, and vague concepts of counter-terrorism that would collapse under any form of closer academic or intellectual scrutiny, but somehow found their way into a collective common sense, fitting well into our contemporary period and its anxieties.

Apart from theoretical considerations, there are various empirical arguments against the War on Terror. For example, terrorism mostly affects the Middle East, Africa, and Asia, and rarely displays an existential threat to the West. Furthermore, international terrorism was a security issue before 2001 and was a central concern for previous administrations (e.g. Osama bin Laden had been on the FBI's Most Wanted List since 1999), but after 9/11, it was rhetorically redefined from a crime to an “existential threat” and an “act of war” by President George W. Bush, giving it a new dimension. This shows how powerful the construction of 9/11 was as a breaking point of history, a (ultimately ahistorical) reference point that signifies a moment of weakness and trauma from which the nation can rise again to greatness. Instead, it has ushered in a new, inevitable era for security and foreign policy. 9/11 and its aftermath were thus discursive constructions that continued longstanding features of international politics and U.S. foreign policy.

The interpretation of the 9/11 attacks by the Bush administration, and the way this narrative was continued by Presidents Obama and Trump (and potentially Biden), served a crucial purpose: It brought back a world in which American identity feels most comfortable, namely in an existential confrontation with a dark, ever-powerful enemy that has to be battled in a series of arenas and consecutive apocalyptic events

until the day of reckoning. Thanks to the forceful and violent symbolism of 9/11, the U.S. could easily slip into a role all too familiar: a non-aggressor or invader that is always a benign and benevolent defender against evil. Terrorists attacking an innocent nation created the space for the United States to pick up the sword of justice to fight alleged pre-modern demons of darkness.

But twenty years on, the infinite nature of the War on Terror seems more obvious than ever. The Middle East as well as Afghanistan and Iraq are not shining examples of a world made safe for American democracy, while the killing of leading terrorist figures, from Osama bin Laden to Abu Bakr al-Baghdadi, the leader of the so-called Islamic State, did not solve the issue. Our world remains one driven by a perpetual state of exception that “functions in politics as cover for the suspension of the rule of law and the introduction of new executive powers justified by crisis,”³ violent counter-terrorism policies, and omnipresent surveillance which, rather than solving the ongoing crisis of the post-9/11 world, perpetuates violence as a main feature of international politics. The eschatological battle between good and evil is fought on an endless sequence of apocalyptic battlefields at different times and in different spaces, but never really leaving us. The U.S. withdrawal from Afghanistan and Iraq will not bring an end to the fight, one increasingly fought by covert operations and drones, while even more security threats are created. Rethinking the way we make sense of 9/11 and to historically contextualise and learn from it could help develop the right solutions for the future, and break the circle of violence.

Julian Schmid (@JulianSchmid18) is a postdoctoral researcher at the Institute of International Relations, Prague.

1 Giorgio Agamben, *Homo Sacer: Sovereign Power and Bare Life*, Stanford University Press, 1999, p. 39

2 Jean Baudrillard, *The Gulf War Did Not Take Place*, Indiana University Press, 1995, p. 61

3 Shoshana Zuboff, *The Age of Surveillance Capitalism: The Fight for a Human Future at the New Frontier of Power*, 2019, p. 66